

των Σαμοθρ.: *῾Γίζ᾽ μου ἔχ᾽ τὰ πάτα* (ἔχουν τὰ πρόβατα). Πβ. *ἄγγιξίμο* 2, *ἄγγισμα* 3.

ἄγγισμα τό, ἔγγισμα ΔΣολωμ. 12 (ἔκδ. 1859) *ἔγγισμα Κρήτ.* *ἔγγισμαν Πόντ.* (Κερασ.) *ἐντίζισμαν Κύπρ.* ἄγγισμα πολλαχ. ἄγγισμα Κρήτ. ἄγγισμα Σῦρ. (Ἐρμούπ.) κ.ά. *῾γγίμα ῾Ηπ.* *᾽ντίζισμαν Κύπρ.*

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

1) Ἐπαφή, πρόσψανσις πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): *Μὲ τ᾽ ἄγγισμα ἐμάργωσα Κρήτ.* || Φρ. *Δὲ δέχεται ἄγγισμα* (ἐπὶ τοῦ εὐερεθίστου) Ἐρμούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄγγιξίμο* 1.

2) Προσβολή ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἐκεῖ τὸ ἔγγισμα πηγαίνει | βαθεῖα μέσ' ᾽ς τὰ σωθικά.

Συνών. *ἄγγισμα* 2, *πείραγμα*. β) Σκῶμμα, εἰρωνεία Πόντ. (Κερασ.) γ) Ζημία Κύπρ.: *Τὸ ἐντίζισμαν ποῦ μοῦ ᾽καμεν μὲ ἀφάνισεν.* 3) Νόσημα σοβαρόν, οἶον ἢ φθίσις κττ. ῾Ηπ. Κύπρ.: *Ψόφησαν τὰ πρόβατα, γιατί εἴχανε ῾γγίμα ῾Ηπ.* *Τὸ ᾽ντίζισμαν ἔκαμέν σε ᾽ ἄλ-λάξης ὄρνιθ* Κύπρ. Πβ. *ἄγγιξίμο* 2, *ἄγγιξιμο* 2. 4) Νόσημα ἐκ προσβολῆς τῶν κακοποιῶν πνευμάτων εἴτε ἐκ δαιμονικῆς ἐπιρρείας, οἷα συνήθως θεωροῦνται τὰ νευρικά νοσήματα, λ. χ. μανία, παραλυσία, ἐπιληψία κττ. Κύπρ. Χίος κ.ά.: *Ἐπαθεν ἀπὸ ᾽ντίζισμαν Κύπρ.*

ἄγγισμός ὁ, ἀμάρτ. *᾽γγισμός Νάξ.* (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

Τὸ ἀνοίγμα βαρελλίου ἢ πίθου καὶ ἡ ἑναρξίς τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ περιεχομένου οἴνου, ἐλαίου, ξηρῶν καρπῶν, δημητριακῶν κττ.: *᾽Σ τὸ ᾽γγισμὸ ποῦ θὰ ᾽γχιτῇ κ' ἡ μεθήρα, τὸ κρασί σώνεται.*

ἄγγιχτὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. *᾽γγιχτὰ Στερελλ.* (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

Μετὰ ἐπαφῆς: Φρ. *Παίζουμι ᾽γγιχτὰ* (λέγεται ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, ὅτε ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίξουν καὶ ἄλλο πεντόβολον ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ὀφείλουν ἐκάστοτε νὰ λάβουν). Ἀντίθ. *ἄγγιχτα*.

ἄγγιχτα ἐπίρρ. Ἀθῆν. ῾Ηπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) *ἀνέγγιχτα* Θράκ. (Μυριώφ.) Παξ. κ.ά. *ἀνέγγια* Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτος*. Ὁ τύπ. *ἀνέγγια* ἐκ τοῦ ἀμαρτ. *ἀνέγγια* ἀποβληθέντος τοῦ γ μεταξὺ φων.

1) Ἄνευ ἀφῆς, ἄνευ προσψαύσεως Στερελλ. (Αἰτωλ.): Φρ. *Παίζουμι ἄγγιχτα* (λέγεται ἐν τῇ παιδιᾷ τῶν πεντοβόλων, καθ' ἣν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐγγίσουν ἄλλο πεντόβολον πλὴν ἐκείνου, ὅπερ ὀφείλουν ἐκάστοτε νὰ πιάσουν) Ἀντίθ. *ἄγγιχτά*. 2) Ἄνευ ζημίας ἢ φθορᾶς τινὸς ἐνθ' ἄν.: *Τὰ πῆγα ἄγγιχτα τὰ πράγματα Ἀθῆν.*

ἄγγιχτερός ἐπίθ. Ἀθῆν. κ.ά. *ἄγγιχτερός ῾Ανδρ.*

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ερός.

Ὁ διὰ λόγων καθαπτόμενός τινος, ὁ πειράζων ἐνθ' ἄν.: *Σοῦ εἶναι αὐτὸς ἕνας ἄγγιχτερός ᾽ς τὰ λόγια του, φίδι φαρμακερό!* Ἀθῆν. Συνών. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτός* 4. Πβ. *ἄγγιχτικός* 1.

***ἄγγιχτίζω** Μετοχ. *᾽γγιχτισμένος* Πελοπν. (Κυνουρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

Πειράζω, προσβάλλω: Ἄσμ.

Δὲν τὸ ἤξερα, λεβέντη μου, πῶς ἦσουν ἡ ἀφεντιμά σου, νὰ ᾽ρχόμουν νὰ σ' ἀνοίγα νὰ μὴ ᾽γγιχτῇ ἡ καρδιά σου.

— *Μένα ἡ καρδιά μου ᾽γγίχτηκε καὶ εἶναι ᾽γγιχτισμένη καὶ μοῦ εἶπε κ' ἕνας φίλος σου πῶς σ' ἔχει φιλημένη.*

Συνών. *ἄγγίζω* Α 6 ε.

ἄγγιχτικός ἐπίθ. *ἄγγιχτικός* Πελοπν. (Δημητσάν.) Πόντ. (Κερασ.) — *Λεξ. Περίδ.* *ἄγγιχτικός* Παξ. κ.ά. *ἄγγιχτικός* Θήρ. *᾽γγιχτικός* Λιν. (Λιβύσσ.) *᾽γγιχτικός* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄγγιχτός*.

1) Προσβλητικός, σκωπτικός, συνήθως ἐπὶ λόγου ἐνθ' ἄν.: *Ἐγγιχτικὰ λόγια τοῦ εἶπε Δημητσάν. Κουβέδες ᾽γγιχτικὸς Ἀπύρανθ.* *᾽γγιχτικὸς ἦτονε, ὅχι ἀστεῖο!* αὐτόθ. Πβ. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτερός*, *ἄγγιχτός* 4.

2) Ἀλγεινός, ὀδυνηρός Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Πόνος ᾽γγιχτικός.*

ἄγγιχτός ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. κ.ά. *᾽γγιχτός* Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. *᾽γγιχτός* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄγγίζω*.

1) Παθ. ὁ ἐγγιζόμενος, ὁ θιγόμενος Ἀθῆν.: Φρ. *Ἀγγιχτὸ κυνηγητὸ* (παιδιά, καθ' ἣν ὁ διὰ κλήρου ὀριζόμενος ἐκ τῶν παικτῶν καταδιώκει τοὺς ἄλλους, ὁ δὲ ὑπὸ τούτου ἐγγισθεὶς ἀντικαθιστᾷ αὐτὸν καὶ οὕτω ἐξακολουθεῖ ἡ παιδιὰ) Ἀθῆν. (Πβ. *πιαστὸ κυνηγητό*, δι' ὃ ἰδ. *πιαστός*). Συνών. *ἄγγιαστός*. 2) Ὁ ἀνοίχθεις καὶ ἀρξάμενος χρησιμοποιεῖσθαι, ἐπὶ οἶνου, ἐλαίου, ξηρῶν καρπῶν, δημητριακῶν κττ., τὰ ὁποῖα φυλάττονται ἐντὸς βαρελλίων ἢ πίθων ἐσφραγισμένων καὶ ἀνοίγονται συνήθως εἰς ὠρισμένας ἐποχὰς Νάξ. Ἀπύρανθ.: *Διὸ μῆνες εἶναι ποῦ τὰ ᾽χομε ἐμεῖς ᾽γγιχτὰ τὰ σῦκα μας. Εἶδα νὰ σὲ τρατιάρω τώρα ποῦ δὲν ἔχομε γρασι ᾽γγιχτό;* 3) Μεταφ. ὁ μὴ ἀγνός, ἐπὶ γυναικὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κωπέλλα ᾽γγιχτή.*

4) Ἐνεργ. ὁ συνηθίζων νὰ καθάπτεται, νὰ πειράζῃ διὰ λόγων Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) Συνών. *ἄγγιαχτερός*, *ἄγγιχτερός*. Πβ. *ἄγγιχτικός* 1.

ἄγγιχτος ἐπίθ. *ἀνέγγιχτος* Παξ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. *ἀνέγγιχτος* ῾Ηπ. *ἀνέγγιχτος* Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. *ἀνέγγιγος* Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. *ἀνέγγιγος* Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.) *ἀνέγγιγος* ῾Ηπ. (Ζαγόρ.) *ἀνέγγιγος* Παξ. κ.ά. *ἀνέγγιος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀνέγγιος* Εὐβ. (Κύμ.) *ἀνέγγιος* Σύμ. *ἀνέγγιος* Σύμ. *ἀνέγγιος* Κύπρ. *ἄγγιχτος* σύνθηθ. *ἄγγιχτος* Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ἄγγιχτος* ῾Ηπ. (Ζαγόρ. Ἰωάνν. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. κ.ά. *ἄγγιχτος* Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) *ἄγγιχτος* Ἀνδρ. κ.ά. *ἄγγιχτος* Κυδων. κ.ά.

Ἡ ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. *᾽γγίζω* ἡ καὶ ἐκ τοῦ *ἄγγίζω* ἄνευ συνθέσεως, τοῦ ἀρκτικοῦ α τοῦ ρ. διὰ τῆς προπαροξυτονίας προσλαβόντος σημ. στερέσεως. Ἰδ. ἀστερετ. 2 α. Ὁ τύπ. *ἀνέγγιχτος* ὁμαλῶς ἐκ τοῦ α- καὶ *᾽γγίζω*.

1) Ὁ μὴ θιχθεὶς, ἄθικτος, ἄψαυστος σύνθηθ.: *Τὸ βροῖκα τὸ προῖμα ᾽ς τὴ θέσι τον ἄγγιχτο ὅπως τὸ ᾽βαλα. Εἶναι ἄγγιχτο τὸ κρεββάτι σύνθηθ.* || Φρ. *Ἀνέγγιστον ποντὶ* (ἐπὶ παιδίου, τὸ ὁποῖον δὲν συνελήφθη ἐν παιδιᾷ) Σύμ. *Τὸ τρίτο το᾽ ᾽γγιχτο* (ἐνν. πῆδημα. Φρ. παιδιᾶς, καθ' ἣν ὑπερπηδοῦν τὸν κύπτοντα τρεῖς κατὰ συνέχειαν αὐξανόμενου ἐκάστοτε τοῦ ὕψους τοῦ κύπτοντος, τὴν τρίτην δὲ φοράν, καθ' ἣν λέγουν

